

103186

SAMENVATTING

Beroep tegen berisping BVE

Werknemer is conciërge en is berispt wegens het te laat terugkomen van vakantie zonder dit vooraf te hebben besproken of een de reden te hebben vermeld. Partijen verschillen van mening over het feit of de werkgever toestemming heeft verleend om later terug te keren van vakantie. Van te laat terugkeren van vakantie is sprake indien de werknemer op een later dan het door de werkgever vastgestelde tijdstip aan het einde van zijn vakantie is teruggekeerd (artikel 7:638 lid 2 BW). Of daarvan in de onderhavige situatie sprake is geweest, kan de Commissie niet vaststellen aangezien de verklaringen van de werknemer en de hoofdconciërge over de instemming van deze laatste met het veranderen van de einddatum volledig tegengesteld zijn. Wel staat vast dat beiden voorafgaand aan de vakantie over het verzoek om de einddatum te wijzigen hebben gesproken en dat een wijziging van de datum van de retourvlucht een reden voor dat verzoek was.

Aldus zijn de feiten die de werkgever aan de beslissing tot het opleggen van de berisping ten grondslag heeft gelegd, onvoldoende komen vast te staan. Bovendien is, anders dan in de voornemenbrief is vermeld, wel een latere terugkeer van vakantie besproken. De Commissie wil evenwel niet ongezegd laten dat de werknemer de toch al onder druk staande verhouding met de werkgever extra heeft belast door pas enkele uren voor het begin van de vakantie nog een verzoek tot wijziging in te dienen. Anderzijds heeft de werkgever onduidelijkheid laten bestaan over de bevoegdheden met betrekking tot het vaststellen van de vakanties en de procedure, volgens welke deze vaststelling tot stand komt. Het verdient aanbeveling daarover meer duidelijkheid te scheppen. Beroep gegrond.

103186

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A, wonende te B, verzoeker, hierna te noemen A

en

het College van bestuur van C, gevestigd te B, verweerder, hierna te noemen de werkgever

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepschrift met bijlagen van 17-04-2006, ingekomen op 20-04-2006 heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 28-03-2006, waarin de werkgever A de disciplinaire maatregel van schriftelijke berisping heeft opgelegd wegens het te laat terugkomen van vakantie in januari 2006 zonder dit vooraf met de werkgever te hebben besproken of een opgave van de reden hiertoe te hebben vermeld.

De werkgever heeft een verweerschrift met bijlagen ingediend, ingekomen op 12-05-2006.

De mondelinge behandeling vond plaats op 26-06-2006.

A verscheen in persoon.

De werkgever werd vertegenwoordigd door D, vestigingsmanager, E, conciërge A en F, HRM adviseur.

A heeft een pleitnotitie overgelegd.

De werkgever heeft een pleitnotitie met bijlagen overgelegd.

De inhoud van voornoemde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

2. DE FEITEN

De Commissie gaat op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht uit van de volgende, als gesteld en niet of onvoldoende weersproken en door de Commissie in deze procedure relevant geachte, tussen partijen vaststaande feiten.

A is sinds 01-06-1998 als Conciërge B werkzaam bij C in een vast dienstverband met een volledige betrekkingssomvang.

Op de arbeidsverhouding is van toepassing de CAO-BVE.

In december 2005 heeft A te kennen gegeven vakantie te willen opnemen van 26-12-2005 tot en met 06-01-2006. Later heeft hij de einddatum met instemming van de werkgever veranderd in 17-01-2006. De laatste werkdag voor de vakantie, 23-12-2005, heeft A de werkgever meegedeeld dat er wederom een wijziging had plaatsgevonden en dat zijn retourvlucht drie dagen later was geboekt, waardoor hij pas op 23-01-2006 zijn werkzaamheden zou kunnen hervatten. A heeft op 24-01-2006 zijn werkzaamheden hervat.

Partijen verschillen van mening over het feit of de werkgever A toestemming heeft verleend later dan 17-01-2006 terug te keren van vakantie.

Bij schrijven van 13-02-2006 heeft de werkgever A meegedeeld voornemens te zijn hem een schriftelijke berisping op te leggen. A is hierbij in de gelegenheid gesteld zich tegen het voornemen van de werkgever te verweren. Van deze mogelijkheid heeft A geen gebruik gemaakt, waarna de werkgever hem bij brief van 28-03-2006 de schriftelijke berisping heeft opgelegd onder verwijzing naar de in de brief van 13-02-2006 genoemde redenen. Tegen deze beslissing is het beroep gericht.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

A voert aan dat hij altijd bij zijn direct leidinggevende, E, vakantie heeft aangevraagd. In eerste instantie heeft hij van E toestemming gekregen om vakantie op te nemen van 26-12-2005 tot en met 06-01-2006. Vervolgens heeft A verzocht om langer vakantie te kunnen opnemen, namelijk tot 17-01-2006. Echter, de definitieve datum van de retourvlucht zou pas op 23-12-2005 bekend worden. Op laatstgenoemde datum heeft A aan E meegedeeld dat de retourvlucht drie dagen later dan beoogd zou plaatsvinden en hij heeft daarbij verzocht om toestemming om weg te blijven tot 23-01-2006. E heeft deze toestemming verleend en de gewijzigde vakantieperiode van A in de jaarplanning genoteerd. A ontkent dat E hem doorverwezen heeft naar D.

De werkgever stelt dat niet E, maar de vestigingsmanager, D, de leidinggevende van A is. Derhalve had A zich, toen er onduidelijkheid over zijn vakantie ontstond, tot D moeten wenden. A weet dat D altijd bereikbaar is in geval van problemen. Bovendien heeft E A naar D verwezen toen deze op 23-12-2005, de laatste dag voor het begin van de vakantie, nogmaals een ander tijdstip van terugkeer doorgaf. Het is op zich juist dat E de vakantieafspraken van de andere conciërges regelt, maar zodra zich problemen voordoen, is D als leidinggevende verantwoordelijk voor het vinden van een oplossing. E heeft A in geen geval toestemming verleend om later van vakantie terug te komen dan was afgesproken, te weten 17-01-2006. E heeft A op 23-12-2005 wel gevraagd of het niet mogelijk was de boeking voor de terugreis nog te wijzigen, maar dat mag niet worden beschouwd als het verlenen van toestemming om later terug te komen. Het is volgens de werkgever niet de eerste keer dat A afspraken niet begrijpt of niet nakomt. Uit verslagen van enkele beoordelingsgesprekken blijkt dat deze niet tot het gewenste resultaat leiden. Het later van vakantie terugkeren zonder toestemming en zonder bericht dat daarvan sprake zou zijn, heeft de werkgever beschouwd als de druppel die de emmer deed overlopen. De werkgever merkt dit aan als plichtsverzuim.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Aangezien de instelling is aangesloten bij deze Commissie en het beroep is gericht tegen één van de beslissingen, genoemd in artikel 4.1.5 lid 1 WEB, en binnen de daartoe geldende termijn is ingesteld, is de Commissie bevoegd van het beroep kennis te nemen en is het beroep ontvankelijk.

De berisping

De Commissie dient te onderzoeken of de feiten, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd voldoende vaststaan, en zo ja, of de werkgever dit in redelijkheid als plichtsverzuim bedoeld in artikel H-44 CAO-BVE heeft kunnen aanmerken en, indien dit het geval is, of de opgelegde maatregel proportioneel is.

In de brief van 13-02-2006 heeft de werkgever aan het voornemen tot het opleggen van de berisping ten grondslag gelegd dat A te laat is teruggekomen in januari zonder dit vooraf te hebben besproken of een reden hiertoe te hebben vermeld.

Van te laat terugkeren van vakantie is sprake indien A op een later dan het door de werkgever vastgestelde tijdstip aan het einde van zijn vakantie is teruggekeerd (artikel 7:638 lid 2 BW). Of daarvan in de onderhavige situatie sprake is geweest, kan de Commissie niet vaststellen aangezien de verklaringen van A en E over de instemming van E met het veranderen van de einddatum volledig tegengesteld zijn. Wel staat vast dat A en E voorafgaand aan de vakantie over het verzoek van A om de einddatum te wijzigen hebben gesproken en dat een wijziging van de datum van de retourvlucht van A een reden voor dat verzoek was.

Aldus zijn de feiten die de werkgever aan de beslissing tot het opleggen van de berisping ten grondslag heeft gelegd, onvoldoende komen vast te staan. Bovendien is, anders dan in de voornemenbrief is vermeld, wel een latere terugkeer van vakantie tussen A en E besproken. De Commissie zal het beroep van A daarom gegrond verklaren.

De Commissie wil evenwel niet ongezegd laten dat A de, blijkens het verhandelde ter zitting, toch al onder druk staande verhouding met de werkgever extra heeft belast door pas enkele uren voor het begin van de vakantie nog een verzoek tot wijziging in te dienen. Anderzijds heeft de werkgever onduidelijkheid laten bestaan over de bevoegdheden met betrekking tot het vaststellen van de vakanties en de procedure, volgens welke deze vaststelling tot stand komt. Bij een zowel voor de werkgever als de werknemers belangrijke aangelegenheid als het verlengen van vakantieverlof verdient het naar het oordeel van de Commissie aanbeveling daarover meer duidelijkheid te scheppen.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie het beroep gegrond.

Aldus gedaan te Utrecht op 16 augustus 2006 door prof. mr. L.H. van den Heuvel, voorzitter, mr. E.M.W.P. Hermans, drs. P. Koppe, mr. T.M.J. Smits en mr. drs. W.G.A.M. Veugelers leden, in aanwezigheid van mr. M. Smulders, secretaris en bij afwezigheid van laatstgenoemde getekend door mr. J.A. Breunesse, secretaris.

prof. mr. L.H. van den Heuvel
voorzitter

mr. J.A. Breunesse
secretaris